

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci navrhovateľa **MAC TV, s r. o.**, so sídlom Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, *zastúpeného advokátskou kanceláriou Bugala – Ďurček, s. r. o., so sídlom Drotárska cesta 102, Bratislava, v zastúpení advokátom Mgr. Petrom Ďurčekom*, proti odporkyňi **Rade pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/27/2011 zo 07. júna 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/27/2011 zo 07. júna 2011 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť súdny poplatok na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v sume 66 eur do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozhodnutím odporkyne č. RP/27/2011 zo 07. júna 2011 odporkyňa – Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej aj „Rada“) v správnom konaní č. 128-PLO/O-1240/2011, ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) a o zmene zákona č. 195/2000

Z. z. o telekomunikáciách o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov postupujúc podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. rozhodla, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 13. decembra 2010 o cca 22:12 hod. odvysielal v rámci televíznej programovej služby JOJ program Noviny Plus – MARTINKA - KLEOPATRA Z TURCA, ktorý spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasiahol do ľudskej dôstojnosti súťažiaceho Mariána z programu Farmár hľadá ženu, za čo mu uložila podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ sankciu – pokutu, určenú podľa § 67 ods. 5 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 5.000 eur. Ďalej vo výroku rozhodnutia uviedla, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“, a že v zmysle § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z. z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia splatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet: 7000088921/8180, VS 271111, KS 6548.

Svoje rozhodnutie odôvodnila, okrem iného, vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami, písomným prepisom príslušnej časti programu Noviny Plus - MARTINKA KLEOPATRA Z TURCA, vzhľadnutím záznamu vysielania dotknutého programu, z vyjadrenia navrhovateľa, zápisnice z ústneho pojednávania a neuznajúc argumenty navrhovateľa, zotrvala na svojom názore, že navrhovateľ zaradením daného programu do vysielania zasiahol do ľudskej dôstojnosti súťažiaceho Mariána z programu Farmár hľadá ženu, čím porušil povinnosť ustanovenú v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z..

Vo svojom rozhodnutí odporkyňa citujúc ustanovenia § 4 ods. 2 a 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z. z. poukázala na to, že zákonodarca explicitne zveril Rade právomoc dohliadať na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich televízne vysielanie. Jednou zo zákonných povinností vysielateľa je označovanie programov piktogramom vhodnosti v zmysle pravidiel ustanovených JSO. V súvislosti s efektívnym vynucovaním dodržiavania tejto povinnosti je Rada oprávnená, v prípade jej porušenia, ukladať vysielateľom sankcie.

Ďalej uviedla, že v zmysle základných zásad správneho konania je Rada povinná pri ukladaní sankcií vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu. Za týmto účelom zákonodarca na jednej strane uložil vysielateľovi povinnosť uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania a poskytnúť ich Rade na jej vyžiadanie, na strane druhej zveril Rade právomoc žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby. Táto skutočnosť však podľa odporkyne neznamena, že Rada, ako zákonom splnomocnený orgán dohľadu, nie je oprávnená vyhotoviť si záznam programu, najmä v prípade, ak nastane situácia, ako v predmetnom správnom konaní, kde účastník konania Radou požadovaný záznam vysielania na jej vyžiadanie nedodal. (Rada listom č. 6012/2010 zo dňa 15. decembra 2010 vyžiadala od účastníka konania súvislý záznam vysielania programu MARTINKA – KLEOPATRA Z TURCA zo dňa 13. decembra 2010. Uvedené

vyžiadanie bolo účastníkovi konania doručené dňa 17. decembra 2010. Do dňa 22. februára 2010 účastník konania záznam nedoručil, a teda Rada použila ako podklad pre rozhodnutie záznam, ktorým disponovala z vlastného nahrávacieho zariadenia.)

Na základe vyššie uvedeného mala odporkyňa za to, že vyhotovenie záznamu programu, najmä v prípade, ak Radou požadovaný záznam účastník konania Rade neposkytne, je teda nevyhnutným predpokladom pre vykonávanie zákonnej právomoci Rady – dohliadať na dodržiavanie právnych predpisov a je nevyhnutným predpokladom pre spoľahlivé zistenie skutkového stavu a v prípade porušenia zákonných ustanovení udeľovať vysielateľom príslušné sankcie. Rada preto vyhotovením záznamu predmetného programu postupovala v plnej zhode so svojimi zákonnými kompetenciami a svojím zákonným poslaním.

Poukázala na to, že vyhotovila záznam predmetného programu výlučne pre potreby správneho konania, na základe svojej zákonnej kompetencie dohliadať na dodržiavanie právnych predpisov v oblasti vysielania a v zmysle ustanovenia § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb.. Preto považovala argumentáciu navrhovateľa za špekulatívnu a účelovú.

Na svoju podporu odporkyňa poukázala na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky č. 7Afs 111/2009-64.

K navrhovateľovej námietke, že záznam vysielania programu účastníka konania je predmetom *autorského práva* a použitie tohto záznamu podlieha autorsko-právnej ochrane, odporkyňa uviedla, že zákon č. 618/2003 Z. z. upravuje súkromnoprávne vzťahy medzi majiteľom autorských práv a ostatnými subjektmi súkromného práva. Autorský zákon poskytuje majiteľovi autorských práv ochranu pred neoprávneným zásahom do jeho autorských práv. Záznamy predmetného programu boli vyhotovené iba pre potreby správneho konania, tento záznam je po celý čas súčasťou administratívneho spisu a prístup k nemu majú iba poverení pracovníci, alebo osoby zo zákona príslušné nahliadnuť do administratívneho spisu. So záznamami predmetného programu sa manipuluje v rámci správneho konania, alebo v rámci konania predchádzajúcemu správne konaniu a vždy iba v miere nevyhnutnej pre spoľahlivé zistenie skutkového stavu veci, pričom samotný záznam nie je ďalej rozširovaný.

Na základe uvedeného dospela odporkyňa k záveru, že samotným vykonávaním zákonného poslania na stavu veci nemohlo dôjsť k neoprávnenému zásahu do autorských práv majiteľa autorských práv k predmetnému programu, a preto Rada považuje túto námietku účastníka konania za neodôvodnenú.

Pre posúdenie, či sa od vysielaním predmetného programu účastník konania mohol dopustiť porušenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. bolo podľa odporkyne nevyhnutné okrem iného posúdiť, či došlo k protiprávnemu zásahu do ľudskej dôstojnosti

a základných práv a slobôd dostatočne individualizovaného subjektu. Vyššie uvedené vyjadrenia smerovali voči konkrétnej osobe – farmárovi Mariánovi, u ktorého Martinka strávila niekoľko dní, počas ktorých v rámci šou Farmár hľadá ženu bojovala o jeho priazeň. Osoba Mariána bola divákovi známa z vysielania televízie JOJ, jednak z programu Farmár hľadá ženu, ale aj z dlhodobejšej propagácie tohto programu v rámci vysielania účastníka konania, kde boli predstavovaní jednotliví farmári. Vzhľadom na tieto skutočnosti bola osoba, do ktorej ľudskej dôstojnosti bolo obsahom predmetného programu zasiahnuté dostatočne individualizovaná, aby mohlo z tohto pohľadu dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z..

Rada sa uzniesla, že spôsob, akým účastník konania spracoval predmetný program zámerne vyzdvihoval do popredia vyjadrenia, ktoré mali z hľadiska bežného vyjadrovania neštandardný, v danom prípade miestami až dehonestujúci charakter voči osobe Mariána. (citácie výpovedí „Martinky“ o dojmach a čase strávenom na farme u Mariána, Rada podrobne popisuje na str. 20 svojho rozhodnutia).

Odporkyňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ďalej uviedla, zo skutkového stavu vyplýva, že zo strany navrhovateľa, ktorý je zároveň aj tvorcom predmetného programu možno badať isté navádzanie účinkujúcich, aby sa vyjadrovali k témam, ktoré sú z hľadiska prezentácie v médiách sporné, nakoľko sú citlivejšie na priame vyjadrovanie sa účinkujúcich a kontroverznejšie pre bežné vnímanie diváka. V tejto súvislosti poukázala napr. na skutočnosť, že účinkujúca Martinka viackrát namietala, že k istým veciam sa vyjadrovať nebude a následne v zostrihaných záberoch sa nakoniec predsa len vyjadrila, pričom i jej matka žiadala, aby štáb UŽ ukončil nahrávanie, pričom ten napriek tomu jej vyjadrenia zaznamenával ďalej. Z uvedeného je podľa názoru Rady zrejmé, že spôsob a forma spracovania programu ako aj dialógy a vyjadrenia v podobe, v akej boli odvysielané, boli účastníkom konania odvysielané zámerne. Účastník konania navyše spracoval výpovede Martinky a jej matky tak, že ich priebežne dopĺňal sprievodným komentárom. (uvedené citácie Rada podrobne popisuje na str. 20 svojho rozhodnutia).

Pri určovaní sankcie a jej výšky odporkyňa prihliadla na skutočnosť, že u právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť pre správny delikt), čo platí aj v prípade zákona č. 308/2000 Z. z.. Odporkyňa rozhodla o uložení sankcie podľa ustanovenia § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorou je podľa kogentného zákonného ustanovenia pokuta. Prihliadla na skutočnosť, že účastník sa porušenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. dopustil už v minulosti, poslednými rozhodnutiami vo veci porušenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. bola účastníkovi konania rozhodnutím č. PR/279/2005 uložená sankcia – pokuta vo výške 30.000 Sk a rozhodnutím č. PR/10/2009 uložená sankcia – pokuta vo výške 3.500 eur.

Rada pri určovaní výšky pokuty vzala do úvahy najmä závažnosť správneho deliktu (chrániť právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, ako jedného zo základných ľudských práv a slobôd, je Slovenská republika povinná v zmysle viacerých európskych a medzinárodných dokumentov), rozsah a dosah vysielania (ide o multiregionálneho vysielateľa), mieru zavinenia (išlo o opakované porušenie ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.) a trvanie a následky porušenia povinnosti (predmetný program bol odvysielaný dňa 13. decembra 2010 od cca 22:12 hod. do cca 23:22 hod.).

Proti tomuto rozhodnutiu podal **navrhovateľ** na Najvyššom súde Slovenskej republiky v zákonnej lehote opravný prostriedok [§250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)] namietajúc, že konanie správneho orgánu predchádzajúce rozhodnutiu trpí takými vadami, ktoré mali vplyv na zákonnosť, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nezrozumiteľné, neurčité, nemá dostatok dôvodov, a preto je nepreskúmateľné a nezákonné.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní v prvom rade namietol spôsob, akým si Rada vyžiadala od neho záznam z vysielania, pretože nemá oporu v zákone č. 308/2000 Z. z., ktorý vyslovene upravuje spôsob získania záznamu vyžiadaním od vysielateľa, pričom zákon na tento úkon dáva Rade právomoc (§ 5 ods. 1 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z. z.).

Poukázal pritom na to, že vo svojom podaní z 15. marca 2011, k vyžiadaniu záznamu z vysielania číslo 6012/2010 (týka sa predmetného záznamu z vysielania) požiadal Radu o rozhodnutie vo veci dodania záznamu, nakoľko právomoc žiadať záznam od vysielateľa je vyššie uvedeným zákonným ustanovením zverená Rade, ako kolektívnemu orgánu. Takéto rozhodnutie nebolo účastníkovi konania vôbec doručené a zo zápisníc Rady, ktoré Rada zverejňuje na svojej internetovej stránke je zrejmé, že nebolo vôbec prijaté.

Ďalej navrhovateľ uviedol, že následne v priebehu samotného správneho konania viacnásobne namietal nezákonný postup správneho orgánu pri zisťovaní skutkového stavu a zabezpečovaní podkladov rozhodnutia. Vo svojom podaní, ktoré je súčasťou administratívneho spisu a tiež na ústnom pojednávaní upozornil na nezákonnosť získania záznamu z vysielania programovej služby JOJ. Okrem absencie zákonného rozhodnutia Rady, ktorým by vykonala svoju právomoc v zmysle § 5 ods. 1 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z. z., Rada získala a v správnom konaní použila ako dôkaz záznam z vysielania vyhotovený pre účely správneho konania na nahrávacom zariadení Rady.

Takýto postup, ktorý Rada potvrdila v liste zo dňa 06. mája 2011, je v rozpore s viacerými právnymi predpismi platnými v Slovenskej republiky a najmä s Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“).

Citujúc článok 2 ods. 2 Ústavy SR, obsahujúcu ústavný príkaz, že „*štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon*“, je ďalej rozvedený v § 3 ods. 1/ zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákona č. 71/1967 Zb.“ alebo „správy poriadok“). Uvedená právna úprava podľa navrhovateľa nedovoľuje správne orgány postupovať spôsobom iným ako určeným zákonom a najmä nie zasahovať do práv súkromných osôb bez zákonného dôvodu (základný predpoklad pre ochranu majetkových práv je odvodený z čl. 20 ods. 1 Ústavy SR).

Namietal, že zákon č. 308/2000 Z. z. na základe ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/, umožňuje Rade získať záznam z vysielania pre potreby správneho konania jedinou legálnou cestou, a to na základe vyžiadania od vysielateľa „*Vysielateľ je povinný uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite; na vyžiadanie Rady poskytne vysielateľ záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí Rada v licencií po dohode s vysielateľom.*“ Z vyššie uvedených dôvodov vysielateľ Rade nezaslal záznam predmetného programu, a preto Rada nemohla získať a použiť zákonne získaný záznam z vysielania, ako dôkazný prostriedok v správnom konaní.

Podľa navrhovateľa zákonný režim ochrany práv vysielateľov je upravený v ustanovení § 68 ods. 1 a 2 zákona č. 618/2003 Z. z.. Spoločnosť MAC TV, s. r. o., však Rade žiadny súhlas na akékoľvek použitie záznamu vysielania, a ani na jeho vyhotovenie neudelila. Bez udelenia súhlasu je možné záznam z vysielania nahráť a použiť opätovne len za podmienok upravených v § 24 až § 38 zákona č. 618/2003 Z. z.. Akékoľvek iné nakladanie so záznamom z vysielania je nezákonným zásahom do práv vysielateľa a má okrem súkromnoprávnej tiež verejnoprávnu rovinu, je porušením zákona a môže mať pre narušiteľa trestnoprávne následky.

Argumentácia Rady v odôvodnení rozhodnutia na strane 17: „*Táto skutočnosť však neznamená, že Rada ako zákonom splnomocnený orgán dohľadu nie je oprávnená vyhotoviť si záznam programu, najmä v prípade, ak nastane situácia ako v predmetnom správnom konaní, kde účastník konania Radou požadovaný záznam z vysielania na jej vyžiadanie nedodal.*“, predstavuje podľa navrhovateľa bezprecedentný pokus o ospravedlnenie zjavne programového protizákonného postupu správneho orgánu. Z textu odôvodnenia v spojení s vyššie uvedenými dokumentmi je zrejmé, že Rada systematicky nezákonne nahráva vysielanie televíznej programovej služby, a nie ako by sa mohlo z úvodu vyššie citovanej vety javiť, výnimočne nahrála vysielanie, potom čo jej vysielateľ nedodal záznam (takýto postup nie je reálne uskutočniteľný).

Vykonanie dôkazu o obsahu predmetného vyššie uvedeného programu televíznej programovej služby JOJ je vzhľadom na vyššie uvedené v rozpore s ustanovením § 34 ods. 1

zákona č. 71/1967 Zb., a preto nie je možné naň, ako na nezákonne získaný dôkaz (nebol získaný v súlade s právnymi predpismi), prihliadať. Dôsledkom vykonania dôkazu z nezákonne získaného dôkazného prostriedku je vada rozhodnutia správneho orgánu, takéto rozhodnutie nie je možné považovať za zákonné a v súlade s § 46 a 47 zákona č. 71/1967 Zb..

Navrhovateľ tvrdil, že vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutie Rady je správnym trestaním, je namieste tiež zohľadnenie systémovo rovnakej úpravy použitej v trestnom procese (§ 2 ods. 12 a § 119 ods. 2) zákona č. 301/2005 Trestný poriadok v znení neskorších predpisov. Nezákonný dôkaz je pre konanie vždy neprípustný.

Podľa navrhovateľa vzhľadom na vyššie uvedený nezákonný postup a nezákonne získaný dôkazný prostriedok nie je možné v konaní na tento dôkaz prihliadnúť, čo má za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre jeho nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, nakoľko správny orgán nevie iným, zákonným spôsobom dokázať tvrdenia uvedené v odôvodnení rozhodnutia a výrok rozhodnutia sa stáva v celom rozsahu neodôvodneným.

Navrhovateľ považoval rozhodnutie okrem uvedeného za nepreskúmateľné tiež z dôvodu absencie skutkovej vety vo výroku rozhodnutia, spôsobujúcej nezrozumiteľnosť rozhodnutia. Je potrebné zabezpečiť realizáciu prevenčného účelu správneho trestania. Vážnym a neurčitým určením skutku vo výrokovej vete nie je možné dosiahnuť, aby sa vysielateľ v budúcnosti vyhol konaniu (odvysielaniu obsahu), ktorý je údajne v rozpore so zákonom, pretože nevie, a ani mu neprislúcha určiť, čo v odvysielanom programe predstavovalo zásah do ľudskej dôstojnosti. Rada neurčila, prečo presne považuje údajne odvysielaný obsah za neštandardný a dehonestujúci, pričom to nie je možné určiť ani z odôvodnenia rozhodnutia.

Taktiež vzhľadom na vyššie uvedené namietol právne posúdenie veci, keď nie je možné vôbec zákonne preukázať obsah programu, za ktorý bol vysielateľ sankcionovaný, a preto nie je možné považovať právne posúdenie veci za správne.

Na záver uviedol, že je potrebné poukázať na skutočnosť, že v posudzovanom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu zákona, ktoré uvádza vo svojom rozhodnutí Rada. Dôvodom, pre ktorý nemohlo dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. je skutočnosť, že v posudzovanom prípade sa jedná o odvysielanie obsahu vo vzťahu k sérii Farmár hľadá ženu, protagonisti tohto programu sú zmluvnými účastníkmi programu a sprievodných aktivít. Navrhovateľ bol toho názoru, že hranica pre posudzovanie prípadného možného zásahu do práv účastníka uvedeného programu by mala zohľadňovať skutočnosť, že osoba do ktorej práv mohlo údajne byť zasiahnuté je za svoju účasť v programe honorovaná, bola si vedomá úlohy, v ktorej bude vystupovať, o účasť v programe sa prihlásila, a preto nemôže žiadať o rovnakú ochranu ako osoba na programe nezainteresovaná.

Na základe vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/27/2011 zo dňa 07. júna 2011 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

V prípade úspechu si uplatnil náhradu trov konania.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie k námietke navrhovateľa, akým spôsobom si Rada vyžiadala od účastníka záznam z vysielania, a ktorý podľa neho nemá oporu v zákone č. 308/2000 Z. z., ktorý vyslovene upravuje spôsob získania záznamu vyžiadanim od vysielateľa, pričom zákon na tento úkon dáva Rade právomoc (§ 5 ods. 1 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z. z.) uviedla, že povinnosť zaslať záznam nevzniká rozhodnutím v správnom konaní, ale jej existencia vyplýva z § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z.. Ide teda o jednoduchý administratívny úkon bez predpísanej formy a jeho vnútroinštitucionálne zabezpečenie je preto otázkou vnútornej organizácie činnosti odporkyne. Jedinou podmienkou platnosti takéhoto úkonu je jeho autentickosť. To znamená, že z neho musí byť zrejmé, že ide o úkon odporkyne.

Poukázala na to, že list č. 6012/2010 doručený navrhovateľovi bol opatrený podpisom predsedu Rady. Vzhľadom na skutočnosť, že predseda Rady v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. koná v mene Rady navonok, je akákoľvek pochybnosť o autenticosti predmetného úkonu vylúčená.

Ako obdobný prípad administratívneho úkonu uviedol § 250f ods. 2 OSP pri výkone kompetencie v ňom obsiahnutej súdna prax sa ustálila na forme listu (výzvy), ktorá nie je rozhodnutím podľa OSP, ale tiež len jednoduchým administratívnym úkonom, ktorý nie je podpísaný všetkými členmi senátu, ale len jeho predsedom, v niektorých prípadoch dokonca súdnym tajomníkom.

K ďalšej námietke, v ktorej navrhovateľ namietal, že v priebehu samotného správneho konania viacnásobne namietal nezákonný postup správneho orgánu pri zisťovaní skutkového stavu a zabezpečovaní podkladov pre rozhodnutia, pri ktorom Rada získala podľa navrhovateľa dôkaz - záznam z vysielania vyhotovený pre účely správneho konania na nahrávacom zariadení Rady nezákonným spôsobom odporkyňa s poukazom na § 4 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., odporkyňa uviedla, že poslaním Rady je vykonávať dohľad nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonávať štátnu správu v týchto oblastiach v rozsahu vymedzenom vyššie uvedeným zákonom. Ustanovenie § 5 citovaného zákona vymedzuje rozsah pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy, kde v ods. 1 písm. g/ je uvedené, že Rada dohliada na dodržiavanie povinností podľa zákona č. 308/2000 Z. z..

Podľa odporkyne, zákonodarca jej explicitne zveril právomoc, a to dohliadať na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie programových služieb. Jednou zo zákonných povinností vysielateľa pri vysielaní programovej služby je zabezpečiť, aby program, alebo iná zložka programovej služby, obsahom a spôsobom spracovania nezasiahli do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných. V súvislosti s efektívnym vynucovaním dodržiavania tejto povinnosti je Rada v prípade porušenia tejto povinnosti oprávnená a povinná ukladať vysielateľom sankcie.

Zdôraznila, že v zmysle základných zásad správneho konania je Rada povinná pri ukladaní sankcií vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu. V prípade vysielateľov je Rada oprávnená vyžiadať si od nich v 45 dňovej zákonnej lehote záznamy vysielania. Už z porovnania zákonných rozsahov pre výšku pokuty za nedodanie záznamu vysielania na vyžiadanie Rady (663 eur do 66.387 eur) a pre výšku pokuty napr. za správny delikt § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., za ktorý bol navrhovateľ sankcionovaný (3.319 eur do 165.969 eur) je zrejmé, že nedodaním záznamu vysielania na vyžiadanie Rady je jednoducho možné vyhnúť sa sankcionovaniu za závažnejší správny delikt, a teda aj vyššej pokute. Pre efektívne plnenie zákonných kompetencií Rady je teda nevyhnutné, aby mala Rada k dispozícii záložný systém.

Potom nahratie záznamu vysielania programu, ktorý Rada v rámci svojej úradnej činnosti preskúmava, je teda v rámci spoľahlivého zistenia skutkového stavu nevyhnutným predpokladom pre vykonávanie zákonnej právomoci Rady – dohliadať na dodržiavanie právnych predpisov v oblasti poskytovania vysielania televíznej programovej služby a v prípade porušenia zákonných ustanovení udeľovať vysielateľom príslušné sankcie.

Povinnosť vyhotoviť záznam vysielania pre potreby správneho konania vyplýva Rade ako správneho orgánu z ustanovenia § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb., povinnosť zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie; pritom nie je viazaná len návrhmi účastníkov konania. Navyše, rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje podľa § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb., správny orgán. Uvedené oprávnenia umožňujú správneho orgánu vykonať všetky úkony, nevyhnutné na spoľahlivé zistenie veci. Nie každý úkon je však možné a nutné aj legislatívne vyjadriť *expressis verbis*.

V súvislosti s vyššie uvedeným odporkyňa uviedla, že vyhotovením záznamu vysielania predmetného programu postupovala v plnej zhode so svojimi zákonnými kompetenciami a svojím zákonným poslaním, a preto jednoznačne odmieta vyššie citovanú argumentáciu navrhovateľa z dôvodu jej špekulatívnosti a účelovosti. Rada vyhotovila záznam vysielania predmetného programu výlučne pre potreby správneho konania, na základe svojej zákonnej kompetencie dohliadať na dodržiavanie právnych predpisov v oblasti

vysielania televíznej programovej služby a v zmysle ustanovení § 32 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb..

Takto potom odporkyňa považovala vyššie popísanú argumentáciu navrhovateľa za špekulatívnu a účelovú.

Na svoju podporu opätovne poukázala na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky č. 7Afs 111/2009-64.

K ďalšej námietke navrhovateľa, ktorá sa týka získania záznamu Radou s poukazom na zákon č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 618/2003 Z. z.“ alebo „autorský zákon“) a zákona č. 71/1967 Zb. odporkyňa uviedla, že nahrávanie, vysielanie vybraných vysielateľov spadajúcich pod pôsobnosť zákona č. 308/2000 Z. z. sa uskutočňuje automatickým systémom, ktorý následne v obmedzenom časovom trvaní (cca 30 dm) umožňuje vyhotoviť konkrétny záznam vysielania. Konkrétny záznam vysielania sa vždy vyhotovuje iba na základe odôvodnenej potreby a vždy iba v súvislosti so skúmaním možného porušenia zákona č. 308/2000 Z. z. v rámci správneho konania alebo v rámci konania prechádzajúcemu správne konaniu, ktoré je upravené osobitnými ustanoveniami zákona č. 308/2000 Z. z.. Záznam sa vyhotovuje z vysielania, ktoré je vysielateľom určené na príjem širokou verejnosťou a zaznamenáva sa to, čo má možnosť sledovať bežný recipient vysielania.

Podľa odporkyne autorský zákon upravuje súkromnoprávne vzťahy medzi nositeľom autorských práv a práv s nimi súvisiacich a ostatnými subjektmi súkromného práva. Práva použiť dielo, na ktoré poukazuje navrhovateľ, sú uvádzané v § 18 autorského zákona, ktorý nesie nadpis majetkové práva. Ide o práva, ktoré súvisia s komerčným využitím diela (či iného predmetu ochrany), chrániť autora pred využitím jeho diela spôsobom, z ktorého by vznikal komerčný prospech, ale toho, aby z toho profitoval sám autor, či iný nositeľ práv.

Použitie diela v rámci vedenia správneho konania vo veci možného porušenia zákonných povinností navrhovateľa tento majetkový rozmer evidentne nemá. Rovnako by ho nemalo ani použitie záznamu vysielania v rámci vyšetrovania trestného činu, či iného deliktu. V uvedených prípadoch ide jednoznačne o konanie v rámci verejného záujmu, ktorý vo výraznej miere prekračuje záujem nositeľa autorských, či iných súvisiacich práv na využitie diela, (či iného predmetu ochrany) podľa jeho vôle. Navyše, v rámci takéhoto úradného využitia diela, nemôže nositeľovi práv vzniknúť žiadna majetková ujma v autorskoprávnom zmysle. Jedinú ujmu, ktorá môže vo vzťahu k nositeľovi práv v tomto prípade nastať, predstavuje sankcia, ktorá mu môže byť v rámci príslušného konania uložená. Takáto ujma však nesúvisí s použitím diela v autorskoprávnom zmysle, ale s porušením zákonnej povinnosti nositeľom práv.

Vyhotovenie záznamu voľne dostupného vysielania v rámci vykonávania zákonného dohľadu, výlučne pre účely správneho konania teda v žiadnom prípade nie je možné podľa odporkyne považovať za zásah do autorských práv. Záznam vysielania predmetného programu bol vyhotovený iba pre potreby správneho konania. Tento záznam je po celý čas súčasťou administratívneho spisu a prístup k nemu majú iba poverení pracovníci, alebo osoby zo zákona príslušné nahliadnuť do administratívneho spisu. So záznamami predmetného programu sa manipuluje v rámci správneho konania, alebo v rámci konania predchádzajúceho správne konaniu a vždy iba v miere nevyhnutnej pre spoľahlivé zistenie stavu veci, pričom samotný záznam nie je ďalej rozširovaný.

Na základe uvedeného dospela odporkyňa k záveru, že samotným vykonávaním zákonného poslania, na základe zákonnej kompetencie a v miere nevyhnutnej pre spoľahlivé zistenie stavu veci nemohlo dôjsť k neoprávnenému zásahu do autorských práv majiteľa autorských práv k záznamu vysielania predmetného programu. Z tohto dôvodu považuje odporkyňa námietku o nezákonne získanom dôkaze za neodôvodnenú.

Z vyššie uvedeného odporkyňa považovala za irelevantnú námietku navrhovateľa k skutočnosti, že rozhodnutie Rady je správnym trestaním a je na mieste tiež zohľadnenie systémovo rovnakej úpravy použitej v trestnom procese (§ 2 ods. 12 a § 119 ods. 2 zákona č. 301/2005 Trestný poriadok v znení neskorších predpisov), kde nezákonný dôkaz je pre konanie vždy neprípustný.

K námietke smerovanej voči výroku rozhodnutia odporkyňa uviedla, že výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným. Vo výrokovej časti rozhodnutia je uvedený, resp. vymedzený:

- čas spáchania správneho deliktu - 13.12.2010 o cca 22:12 hod.,
- spôsob spáchania správneho deliktu – odvysielanie programu NOVINY PLUS – MARTINKA KLEOPATRA Z TURCA,
- správny delikt – odvysielaním predmetného programu svojím obsahom a spôsobom spracovania zasiahol do ľudskej dôstojnosti súťažiaceho Mariána z programu Farmár hľadá ženu.

Výroková časť rozhodnutia tak podľa odporkyne exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľ dopustil a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý mu bola uložená sankcia. Výrok rozhodnutia odporcu je formulovaný správne a je v plnom súlade s požiadavkami, ktoré na výrokovú časť rozhodnutia kladie nielen pozitívne právo, ale aj teória práva. Odporkyňa je preto presvedčená, že výroková časť rozhodnutia je vymedzená precízne a z tohto dôvodu považuje argumentáciu navrhovateľa za irelevantnú.

V tejto súvislosti odporkyňa poukázala na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5SŽ/8/2010, sp. zn. 5SŽ/17/2010, sp. zn. 5SŽ/22/2010, sp. zn. 4SŽ/2/2010, sp. zn. 8SŽ/4/2010 a sp. zn. 2SŽ/5/2010, 2SŽ/9/2010, 8SŽ/8/2010, 2SŽ/4/2009, 8Sžo/112/2010, 6Sžo/12/2010, ktorými Najvyšší súd potvrdil rozhodnutia odporkyne, v ktorých boli obdobne formulované výroky ako je tomu v napadnutom rozhodnutí.

K poslednej navrhovateľovej námietke, kde navrhovateľ namieta právne posúdenie veci a skutočnosť, že v posudzovanom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu zákona, ktoré uvádza vo svojom rozhodnutí Rada, odporkyňa uviedla, že navrhovateľ je jediný subjekt, ktorý je zodpovedný za obsah svojej programovej služby, ako aj za jej súlad s ustanoveniami zákona č. 308/2000 Z. z.. Vzhľadom na objektívnu zodpovednosť právnických osôb a vzhľadom na povahu ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. sa tejto zodpovednosti navrhovateľ nemôže zbaviť zmluvnými vzťahmi s osobou, do ľudskej dôstojnosti, ktorej bolo zasiahnuté. Zákon č. 308/2000 Z. z. nepozná takýto liberačný dôvod na zbavenie za zodpovednosti za predmetný správny delikt. Predmetné ustanovenie ani iné ustanovenia zákona č. 308/2000 Z. z. taktiež nerozlišujú medzi zásahom do ľudskej dôstojnosti „osoby dobrovoľne sa zúčastňujúcej v programe“ a bežnej osoby. Naopak z povahy predmetu ochrany tohto ustanovenia – ľudská dôstojnosť jedinca, je zjavné, že predmetné ustanovenie sa vzťahuje práve aj na prípady, kedy dotknutá osoba napr. z dôvodu nedostatočnej informovanosti a rozhl'adu súhlasí so svojou prezentáciou v programe určitého typu. V zmysle ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. je aj v takomto prípade navrhovateľ povinný zabezpečiť, aby program spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom nezasiahol do ľudskej dôstojnosti danej osoby.

Na základe vyššie uvedeného mala odporkyňa za to, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Ďalej mala za to, že jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení správneho poriadku, a že navrhovateľ nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím, ani postupom správneho orgánu, a že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom. Navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 250q ods. 2 OSP napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/27/2011 zo dňa 07.06.2011, ako právne správne **potvrdil**.

Na ústnom pojednávaní navrhovateľ uviedol, že osobitne považuje za potrebné zdôrazniť, že odporkyňa v danom prípade nepostupovala zákonným spôsobom v tom smere, v akom si vyžiadala od navrhovateľa záznam z vysielania, nakoľko takýto spôsob vyžiadania

si záznamu nemá oporu v zákone č. 308/2000 Z. z.. Podľa názoru navrhovateľa preto konanie trpí vadou, ktorá má vplyv na jeho zákonnosť. Táto vada spočíva v tom, že Rada je kolektívny orgán, a ako kolektívny orgán rozhoduje, avšak vyžiadanie si záznamu nebolo urobené formou rozhodnutia, a preto navrhovateľ záznam Rade neposkytol. Napriek tomu si Rada vyhotovila záznam z vysielania programovej služby JOJ, hoci na to podľa zákona č. 308/2000 Z. z. nemá oprávnenie. Podľa navrhovateľa ide o nezákonne získaný dôkaz, ktorý nemôže byť v správnom konaní použitý. Ďalej namieta neurčitosť skutku, a to, že výrok rozhodnutia nemá zákonom predpísané náležitosti.

Odporkyňa sa na ústnom pojednávaní vyjadrila k jednotlivým námietkam navrhovateľa, naďalej tvrdiac, že v danom prípade zo strany Rady nedošlo k porušeniu právnych predpisov. Rada je síce kolektívny orgán, ale v jej mene koná predseda Rady, a to i navonok a nikdy v minulosti neboli pochybnosti o tom, že pre vyžiadanie záznamu nie je potrebné vydávať osobitné rozhodnutie. Ide o jednoduchý administratívny úkon predpísanej formy a nikdy nebolo spochybňovaná autenticnosť takéhoto úkonu. Poznamenala k tomu, že v ostatnom čase zo všetkých vysielateľov vznáša uvedenú námietku iba navrhovateľ. Poukázala na to, že ak by sa prijal iný výklad, znamenalo by to, že vysielateľ v prípade nedodania záznamu, za čo mu tiež hrozí sankcia, by ale zmaril celé správne konanie, a ak by si Rada nemohla vytvoriť vlastný záznam z monitoringu stratila by svoju opodstatnenosť. Poukázala pritom na povinnosti Rady, ktorej to vyplývajú priamo zo zákona č. 308/2000 Z. z.. Pokiaľ ide o namietané porušenie autorského zákona, uviedol, že k tomu tak isto nemohlo dôjsť, lebo záznam nebol Radou vyhotovený na súkromné účely ani na rozširovanie „diela“, ale pre účely správneho konania. Poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu Českej republiky vo veci sp. zn. IV ÚS 2425/09 z 08.02.2010, pričom zdôraznil, že monitoring bol vyhotovený z verejného konania na hmotný substrát a bez jeho vyhotovenia by nemohlo vôbec prebehnúť správne konanie. V prípade ak sa navrhovateľ rozhodne, že záznam nedodá, v žiadnom prípade podľa zástupcu odporcu nemôže ísť o nezákonne získaný dôkaz. K námietke o nedostatočnosti výroku uviedol, že je presne vymedzené, kedy a ako sa stal, a že skutok je vo výroku dostatočne popísaný a logicky nadväzuje aj na odôvodnenie rozhodnutia.

Navrhovateľ k prednesu odporkyne uviedol, že tento popiera čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Pokiaľ ide o nesúkromné použitie záznamu poukázal na autorský zákon, v ktorom je presne uvedené, čo môže byť použité bez súhlasu autora, pričom poukázal na české právne predpisy a judikatúru s tým, že český autorský zákon umožňuje použitie diela na účely správneho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP a § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z. z.) preskúmal vec z dôvodov a rozsahu opravného prostriedku (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti OSP, opravný prostriedok prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 OSP) dňa 29.03.2012 a oboznámil sa s vyjadreniami účastníkov a s obsahom administratívneho spisu č. 128-PLO/O-1240/2011 dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľa nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1), alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom, alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“, ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správnomu orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Porovnaním opravného prostriedku a obsahu administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že skutkový stav medzi účastníkmi nie je sporný. Navrhovateľ nepoprel, že dňa

13.12.2010 o cca 22:12 hod. odvysielal v rámci programovej služby JOJ program Noviny Plus – Martinka Kleopatra z Turca.

Predmetom preskúmaného konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne - správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z..

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) preto v zmysle námietok navrhovateľa bolo posúdiť, či postup odporkyne v správnom konaní bol v súlade so zákonom, či navrhovateľ odvysielaním tohto programu porušil zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí, a či bola v súlade so zákonom uložená sankcia.

Podľa § 4 zákona č. 308/2000 Z. z. poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Zároveň Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona, alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Činnosť Rady vyplývajúcu z tohto jej poslania a pôsobnosti, upravenej v § 5 zákona č. 308/2000 Z. z., vykonávajú členovia Rady a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci jej Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu.

V oblasti výkonu štátnej správy **zákon č. 308/2000 Z. z.** v ustanovení § 5 ods. 1 písm. m/ **v prípade potreby oprávňuje Radu vyžiadať si od vysielateľov záznamy vysielania. Vysielateľom** v ustanovení § 16 ods. 3 písm. l/ **ukladá korešpondujúcu povinnosť uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania** v zodpovedajúcej kvalite **a na vyžiadanie Rady poskytnúť záznam vysielania** na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí Rada v licencií po dohode s vysielateľom.

Na nariadenom pojednávaní, na otázku predsedníčky senátu, či v minulosti bolo vyžiadanie si záznamu zo strany odporkyne robené rozhodnutím, a prečo to nenamietali doteraz, právny zástupca navrhovateľa uviedol, *„že to niekoľkokrát namietali, a že je to*

pre nich zásadná otázka, nakoľko neoprávneným vyhotovením si monitoringu bolo neoprávnené zasiahnuté do vysielania v zmysle autorského zákona, ktorý vyžaduje súhlas autora s uverejnením diela alebo osobitné zmocnenie v inom zákone. MAC TV Rade súhlas nedal a zákon č. 308/2000 Z. z. takéto oprávnenie taktiež nedáva. Vyriešenie tejto otázky je pre navrhovateľa zásadné aj v tom, že obdobným spôsobom Rada získala záznam vo veci občianskeho združenia 99 % a aj za toto vysielanie bola navrhovateľovi uložená sankcia.“

Pokiaľ ide o samotnú žiadosť o poskytnutie záznamu najvyšší súd k argumentácii navrhovateľa uvádza, že zákon síce výslovne neupravuje formu a náležitosti tohto úkonu, ale vzhľadom na skutočnosť, že v podstate ide o výzvu na splnenie povinnosti vysielateľa uloženej mu zákonom, považuje doterajší spôsob konania Rady za súladný s účelom tohto ustanovenia zákona.

Požiadavka navrhovateľa na vydávanie samostatných rozhodnutí Rady za účelom vyžiadania záznamu vysielania v lehote do 45 dní od vysielania, vzhľadom na zloženie Rady (§ 6 zákona č. 308/2000 Z. z.), možnú periodicitu jej zasadaní, prípadné námietky vysielateľa proti dôvodom, resp. oprávnenosti žiadosti a potrebu rozhodnutia o týchto námietkach, predstavuje zbytočnú formalizáciu postupov, ktorá nemá oporu v citovanom zákonnom ustanovení. Preto jej uplatnenie v predmetnej veci prvýkrát ako odvolacieho dôvodu (osobitne s poukazom na prednes navrhovateľa na ústnom pojednávaní dňa 29.03.2012), najvyšší súd vychádzajúc jednak z citovaných ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z., jeho účelu a systematickej súvislosti a jednak z doteraz ustálenej súdnej praxe a judikatúry vyhodnotil ako zjavne účelové až špekulatívne.

V tejto súvislosti najvyšší súd tiež upozorňuje na to, že tam, kde chcel zákonodarca vyjadriť, že Rada koná vo forme rozhodnutia, výslovne to v zákona uvádza (napr. § 5 ods. 1 písm. a/ až d/ § 6 ods. 2 písm. a/ zákona 308/2000 Z. z.), pričom ani správny poriadok takúto povinnosť neurčuje.

Nad rámec uvedeného najvyšší súd uvádza, že ani odlišný právny názor navrhovateľa na formu žiadosti o poskytnutie záznamu (list Rady č. 6012/2010 zo dňa 15.12.2010), nevysvetľuje jeho oneskorenú vecnú reakciu (námietku z 15.03.2011), urobenú s dostatočným časovým odstupom od zániku jeho povinnosti na uchovanie záznamu spornej relácie.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g/ a h/, zákona č. 308/2000 Z. z. do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností vysielateľov

podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov a v prípade ich porušenia ukladať sankcie.

Zákon ani v ďalších ustanoveniach výslovne neupravuje spôsoby realizácie tohto dohľadu. Z uvedeného ustanovenia je však zrejmé, že ide o výkon dohľadu ex offo, ktorý musí zabezpečiť samotná Rada permanentne, i bez vonkajšieho podnetu (napr. sťažnosti diváka) a vlastnými prostriedkami. Zo špecifik predmetu dohľadu (§ 3 písm. a/ cit. zák.) a jeho rozsahu vyplýva, že pre splnenie daného účelu musí mať odporkyňa možnosť zabezpečiť sledovanie televízneho vysielania (monitoring) aj pomocou technických prostriedkov. Z dôvodovej správy k zákonu č. 308/2000 Z. z. (jej všeobecnej časti kapitoly o nárokoch na štátny rozpočet) je zrejmé, že zákon s touto činnosťou Rady počíta (zvýšenie počtu pracovníkov v oblasti monitoringu + zakúpenie videotechniky pre monitorovanie).

Oprávnenie odporkyne v prípade potreby žiadať o poskytnutie záznamu vysielania aj vysielateľa je teda len ďalším, nie však jediným spôsobom realizácie dohľadu, resp. získania podkladov pre plnenie úloh ďalších úloh odporkyne v oblasti výkonu štátnej správy.

Z obsahu stanoviska navrhovateľa z 15.03.2011 k vyžiadaniu záznamov z vysielania (č. 1. 7), odpovede odporkyne na toto stanovisko z 18.04.2011 (č. 1. 6) a listu odporkyne zo 06.05.2011 jednoznačne vyplýva, že odporkyňa z vlastného automatického nahrávacieho zariadenia na účely dohľadu, vytvorila kópiu (rozmnoženinu) spornej relácie až po tom, čo navrhovateľ záznam zjavne úmyselne v rozpore s § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. neposkytol.

Takto vytvorený záznam bol odporkyňou použitý výlučne na účely a potreby správneho konania, ktoré jej vyplývajú z ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z. a zákon č. 71/1967 Zb..

K námietke navrhovateľa, v ktorej poukazuje na autorský zákon, najvyšší súd v zhode s vyjadrením odporkyne uvádza, že tento zákon upravuje súkromnoprávne vzťahy medzi nositeľom autorských práv a práv s nimi súvisiacich a ostatnými subjektmi súkromného práva. Takto potom uvedená námietka nepodlieha prieskumu v správnom súdnictve podľa tretej hlavy piatej časti OSP a najvyšší súd na ňu nemôže prihliadať.

Navyše podľa názoru najvyššieho súdu týmto postupom majetkové právo vysielateľa podľa § 68 ods. 2 písm. c/ zákona 618/2003 Z. z. mohlo byť dotknuté len v nevyhnutnej

miere, **potrebnej pre splnenie zákonom stanoveného poslania a pôsobnosti Rady, t. j. jej konanie na základe zákona.**

Námietka navrhovateľa týkajúca sa použitia nezákonne získaného dôkazu je preto podľa názoru najvyššieho súdu neopodstatnená.

Podľa najvyššieho súdu nemožno vylúčiť, že motív tohto konania vysielateľa vychádza aj z porovnania zákonných rozsahov pre výšku pokuty za nedodanie záznamu vysielania na vyžiadanie Rady (663 eur do 66.387 eur) a pre výšku pokuty za správny delikt § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., za ktorý bol navrhovateľ sankcionovaný (3.319 eur do 165.969 eur), kde je zrejmé, že nedodaním záznamu vysielania na vyžiadanie Rady sa navrhovateľ chcel vyhnúť sankcionovaniu za závažnejší správny delikt, a teda aj vyššej pokute. Uvedené konštatovanie najvyššieho súdu utvrdzuje aj vyjadrenie navrhovateľa, ktorý na nariadenom pojednávaní, ako je uvedené vyššie uviedol, že *„vyriešenie tejto otázky je pre navrhovateľa zásadné aj v tom, že obdobným spôsobom Rada získala záznam vo veci občianskeho združenia 99 % a aj za toto vysielanie bola navrhovateľovi uložená sankcia.*

K ďalšej námietke, v ktorej prezentoval navrhovateľ vadnosť výroku napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že tento neobsahuje presný, jednoznačný, pravdivý a nezameniteľný popis skutku, musí najvyšší súd konštatovať, že výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, a to spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. sa na konanie o sankciách vrátane ukladania pokút vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (správny poriadok).

Náležitosti výroku rozhodnutia sú uvedené v § 47 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

I keď citované ustanovenie explicitne neustanovuje, že by výrok rozhodnutia musel obsahovať vecné, časové a miestne určenia konania, z ktorého správny delikt vyplýva, je nespochybniteľné, že iba výroková časť správneho rozhodnutia je schopná mať dopad na práva a povinnosti účastníkov konania a iba ona môže nadobudnúť právnu moc. Bezchybne formulovaný výrok je preto nezastupiteľnou časťou rozhodnutia; len z výroku je možné zistiť, či a aká povinnosť bola uložená, iba porovnaním výroku je možné usúdiť

existenciu prekážky veci rozhodnutej, vylúčenie prekážky litispendencie, dvojakého postihu pre totožný skutok, je dôležitý pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj na zabezpečenie riadneho práva na obhajobu, len výrok rozhodnutia a nie jeho odôvodnenie, môže byť vynútiteľný správnou exekúciou a pod.. Z uvedených dôvodov je vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, ktoré spočíva v špecifikácii správneho deliktu takým spôsobom, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s konaním iným.

V preskúmvanej veci výroková časť opravným prostriedkom napadnutého rozhodnutia zhora uvedené kritériá spĺňa. Je nesporné, že vo výrokovej časti je uvedený, resp. **vymedzený čas spáchania správneho deliktu** – 13.12.2010 o cca 22:12 hod., **spôsob spáchania správneho deliktu** – NOVINY PLUS – MARTINKA KLEOPATRA Z TURCA a je **konkrétne uvedený i správny delikt** – odvysielaním predmetného programu svojím obsahom a spôsobom spracovania zasiahol do ľudskej dôstojnosti súťažiaceho Mariána z programu Farmár hľadá ženu. Výroková časť rozhodnutia tak i podľa názoru najvyššieho súdu exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľ dopustil a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý mu bola uložená sankcia. Preto námietku navrhovateľa v tomto smere treba považovať za bezpredmetnú.

Podľa článku 10 Listiny základných práv a slobôd má každý právo na zachovanie svojej ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa článku 19 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Treba poznamenať, že celý text článku 19 Ústavy SR vychádza z článku 10 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza LISTINA ZÁKLADNÝCH PRÁV A SLOBÔD ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky).

Podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. programová služba a všetky jej zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

K poslednej navrhovateľovej námietke, kde namieta právne posúdenie veci a skutočnosť, že v posudzovanom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu zákona, ktoré uvádza vo svojom rozhodnutí Rada, a to z dôvodu, že v posudzovanom prípade sa jedná o odvysielanie obsahu vo vzťahu k sérii Farmár hľadá ženu, protagonisti tohto programu sú zmluvnými účastníkmi programu a sprievodných aktivít, kde podľa navrhovateľa hranica

pre posudzovanie prípadného možného zásahu do práv účastníka uvedeného programu by mala zohľadňovať skutočnosť, že osoba do ktorej práv mohlo údajne byť zasiahnuté je za svoju účasť v programe honorovaná, bola si vedomá úlohy, v ktorej bude vystupovať, o účasť v programe sa prihlásila, a preto nemôže žiadať o rovnakú ochranu ako osoba na programe nezainteresovaná najvyšší súd uvádza v zhode s vyjadrením odporkyne a s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. 4SŽ/9/2006, že zákon ukladá povinnosť **nezasahovať do ľudskej dôstojnosti** a základných práv slobôd iných a pri posudzovaní porušenia § 19 zákona č. 300/2005 Z. z. nie je podstatné, či sa jedná o slobodné konanie účinkujúcich alebo nie.

Verejný výsmech a verejné vyjadrenia voči osobe Mariána na obrazovke je preto zásahom do ľudskej dôstojnosti.

K uvedenej námietke na záver najvyšší súd uvádza, že je nesprávne si myslieť, že podpisom akejkoľvek zmluvy sa človek môže vzdať svojich základných práv a slobôd, ktoré sú podľa Článku 12, ods. 1 Ústavy SR neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Najvyšší súd vychádzajúc aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (pozri k tomu bližšie rozhodnutia vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, **III. ÚS 322/2011 - www.concourt.sk**) v zhode s vyjadrením odporkyne neakceptoval ani poslednú námietku navrhovateľa týkajúcu sa právneho posúdenia veci a skutočnosť, že v posudzovanom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu zákona, ktoré uvádza vo svojom rozhodnutí Rada.

Takto potom rozhodnutie odporkyne podľa názoru najvyššieho súdu má všetky náležitosti ustanovené v § 47 správneho poriadku a nevykazuje formálne ani logické nedostatky. Najvyšší súd taktiež nezistil, že by odvolaním napadnuté rozhodnutie trpelo vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či navrhovateľka takýto nedostatok rozhodnutia namietala. Najvyšší súd sa v tomto smere stotožnil s rozhodnutím Rady.

Z vyššie uvedených dôvodov preto najvyšší súd dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky neobsahuje nijaké argumenty, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť alebo spochybniť závery odporkyne uvedené v jej rozhodnutí a to včítane výšky uloženej sankcie, ktorú tiež považuje za primeranú a patrične odôvodnenú.

Keďže v rozsahu navrhovateľom vymedzených odvolacích dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení najvyšší súd s poukázaním na vyššie uvedené napadnuté rozhodnutie Rady podľa § 250q ods. 2 OSP **potvrdil**.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. e/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k tomuto zákonu.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa ustanovenie § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, tak že navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní **nemal úspech**.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u č e n i e : Pr o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 29. marca 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková